

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Благоевград, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Гюлфие Яхова
Милена Каменова

при участието на секретаря Анастасия Фотева
като разгледа докладваното от Гюлфие Яхова Въззивно гражданско дело №
20231200501193 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба, подадена от
ЗАД „Д.Б.Ж.З.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н
„И.“, ж.к. „Д.“, представлявано от изпълнителните директори Т.Д.Т. и Б.Г.И.,
чрез адв. Н. Л., против Решение № 900175/01.09.2023г., постановено по гр.д.
№ 449/2021г. по описа на Районен съд С..

В жалбата са изложени подробни доводи и съображения за
неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на постановеното
решение. Сочи се, че районният съд не е обсъдил всички събрани по делото
доказателства, кредитирал е единствено тези, подкрепящи ищцовата теза.
Вещото лице не е отговорило в цялост на поставените въпроси. По делото не
се доказвал механизмът на настъпване на ПТП, неправилно съдът не е уважил
възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от
страна на ищеца. Сочи се, че присъденото обезщетение е прекомерно, поради
което следва да се намали.

Прави се искане за отмяна на обжалвания акт и за отхвърляне на
предявения иск. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозиран писмен отговор от другата
страна по спора – К. Д. М., чрез адв. Д. А., в който се сочи, че обжалваното
решение е правилно и законосъобразно, а въззивната жалба е неоснователна,
за което се излагат подробни доводи и съображения.

Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а атакуваният

акт да бъде потвърден. Претендират се разноси за въззивната инстанция.

Районен съд С. е сезиран с иск по 432, ал. 1 КЗ предявен от ищеца К. Д. М. против ответника ЗАД "Д." АД. Ищецът твърди, че в резултат на ПТП, причинено от виновен водач, чийто застраховател е ответникът, са му причинени щети по управлявания автомобил на обща стойност 2244,79 лв. Сочи, че ответният застраховател му заплатил сумата от 800 лв., поради което претендира остатъка в размер на 1444,79 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане на застрахователното обезщетение.

Ответникът оспорва иска, оспорва механизма на причиняване на ПТП, евентуално сочи, че е налице съпричиняване, както и че претеднираното обезщетение е завишено.

Районният съд е уважил иска, като е приел, че са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на застрахователя по предявения пряк иск на увреденото лице.

Пред първата инстанция са ангажирани писмени и гласни доказателства, назначена е съдебно оценителна експертиза. Въз основа на същите се установява следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че към дата на твърдяното ПТП - 07.11.2020г., е съществувало застрахователно правоотношение по застраховка Гражданска отговорност за лек автомобил Т. с рег. № *, сключена с ответника. Представят се доказателства, че ищецът е собственик на лек автомобил О. фронта с рег. № *.

По повод на процесното ПТП ищецът е подал уведомление до ответника, по което е заведена щета за възникнало ПТП на 07.11.2020г. Ответникът е уведомил ищеца, че вина за ПТП имат и двамата водачи, поради което ще бъде заплатено обезщетение в размер на 50%. В тази връзка не се оспорва, че застрахователят е заплатил на М. сумата от 800 лв., представляваща обезщетение по заведена щета. Изпратено е и писмо от застрахователя до ищеца, в което е посочено че, поради подадена писмена декларация от застрахования водач – Д. К. /другият участник в ПТП/ застрахователят е склонен да извърши доплащане по заведената щета.

По делото в качеството на свидетел е разпитан водачът на застрахования автомобил – Д. К.. Същият посочва, че е участвал в ПТП, като управлявал собствения си автомобил Т.. Другия участник в движението бил М., който управлявал лек автомобил О.. Твърди, че удар настъпил в пътен участък със завой, като автомобилите се движили срещуположно. Свидетелят навлязъл със своя автомобил в насрещното платно и ударил насрещно движещия се автомобил, управляван от ищеца. К. подписал декларация за това, че е виновен за ПТП, която представил пред застрахователя си. Сочи още, че по двата автомобила имало щети – свити ламарини, счупени фарове, брони, решетки. Дошли от полицията и съставили протокол за ПТП.

По делото е представен протокол за ПТП, в който са описани следните видими щети по превозното средство на ищеца - броня, капак, калник, радиатор, фар, халогени, мигач и др.

Представени са две опис – заключения, съставени на 10.11.2020г. и 13.11.2020г., подписани от вещо лице при ответния застраховател и ищеца, в които са описани следните щети по ищцовия автомобил: преден капак, предна броня, роубар, преден десен калник, преден ляв калник, преден ляв мигач, халоген, преден кош, лява арка, радиатор и климатик, основа на предна броня.

Вещото лице по назначената оценителна експертиза посочва, че стойността на увредените части, цената и необходимото време за отремонтване на процесния автомобил е 2467,72 лв., както и че автомобилът е отремонтван. Посочва, че не е налице тотална щета по смисъла на чл. 390, ал. 2 КЗ.

В с.з. вещото лице посочва, че в сумата от 2467,72 лв. е включил само увредените части, които са посочени в опис – заключението, подписно от експерт на застрахователя, като не е включил тези, допълнително посочени от ищеца.

От страна на ищеца са представени четири фактури за стойността на вложили материали и труд за поправянето на автомобила му в размер на общо 2244,79 лв.

Въз основа на така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Предявеният осъдителен иск е с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 380 КЗ и чл. 45 ЗЗД. По силата на първата норма, увредено от пътно-транспортно произшествие лице може да претендира обезщетяване на претърпените вреди от застрахователя, при който делинквентът има застраховка „Гражданска отговорност“. За да бъде основателен искът следва пострадалият от ПТП да установи, че има вземане за непозволено увреждане срещу водача на МПС (елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане) и наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между причинителя на увреждането и ответника - застраховател.

По делото не е спорно, че за МПС, за което се твърди че е управлявано от виновния водач е налице сключена застраховка Гражданска отговорност с ответния застраховател.

Установява се, че на посочените в исковата молба дата и място е реализирано ПТП. Доказано е извършването на деянието от водача на л. а. Т. - св. Д. К., който при управление на МПС е навлязъл в лентата за насрещно движение и е реализирал удар в движещия се правомерно в своята пътна лента лек автомобил, управляван от ищеца. В тази насока за показанията на св. К., който подробно описва механизма на ПТП. Налице е и извънсъдебно признание за възникналото ПТП, тъй като ответникът е изплатил на пострадалото лице сумата от 800 лв., както и е заявил готовност за доплащане на разликата във връзка със заведената щета.

Изложеното запълва фактическия състав на нарушение на правилата за движение установени в чл. 44, ал. 1 ЗДвП, според който при разминаване водачите на насрещно движещите се пътни превозни средства са длъжни да

осигуряват достатъчно странично разстояние между пътните превозни средства. Доказан е механизмът на настъпване на ПТП, респ. че е резултат от нарушаването на цитираната норма, поради което е установена противоправността на деянието на деликвента К..

Ето защо възраженията на ответника за недоказаност на механизма на ПТП и противоправността на деянието са необосновани.

Съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД вината на причинителя на увреждането се предполага до доказване на противното. Доказателствата, събрани в хода на делото, не оборват горната презумпция, поради което следва да се приеме, че е налице и субективният елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане.

Изпълнено е и условието на чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 380 КЗ, защото преди предявяване на съдебната претенция, ищецът е заявил писмена такава пред застрахователя, в резултат на която е заплатено частично застрахователно обезщетение в размер на 800 лв.

По делото са доказани причинените щети на МПС, управлявано от ищеца. В тази насока са съставения протокол за ПТП, който се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти. Полицейските служители са отразили в протокола видимите щети по автомобила и в тази част същият се ползва с материална доказателствена сила. Също така към ответния застраховател в съставените опис- заключения също са описани причинените щети. Свидетелят К. също описва какви са повредите по автомобила.

Вещото лице по назначената съдебно-оценителна експертиза посочва, че стойността за увредените части за труд и материали за отремонтване на МПС, собственост на ищеца е 2467,72 лв. /повече от сумата посочена в исковата молба – 2244, 79 лв./. Установява, че при огледа МПС е отремонтвано.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба за това, че заключението на вещото лице е неправилно и не следва да бъде кредитирано. Настоящата съдебна инстанция кредитира изцяло заключението, доколкото то е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение в неговата правилност. Отделно от това жалбоподателя не прави никакви конкретни оплаквания срещу изводите на експерта, а общи такива.

Неоснователно е и посоченото във въззивната жалба, че е налице тотална щета на автомобила, доколкото вещото лице дава заключение точно в обратна насока.

Неоснователни са оплакванията, че съдът е дал вяра само на доказателствата ангажирани от ищеца. Напротив, районният съд е анализирал всички ангажирани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност.

По делото е установено, че застрахователят е заплатил обезщетение в размер на 800 лв., като е останало за доплащане, според заключението на

вещото лице, сума в размер на 1667,72 лв. Исковата претенция е за по-малка сума - 1444,79 лв., поради което правилно е уважена от районния съд, ведно със законната лихва върху дължимото обезщетение от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ плащане.

Следва да се отговори на възражението за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, осъществено според застрахователя поради движение с превишена скорост и навлизане в другата пътна лента от страна на ищеца. То е неоснователно, тъй като по делото не се установи водачите и на двата автомобила да са се движили с превишена скорост, непозволена за населеното място. Не се установи ищецът да е навлизал в насрещната пътна лента, такова навлизане е реализирано, но не от страна на ищеца, а от страна на делинквента, застрахован при ответника.

Ето защо, според въззивният състав липсва доказан принос на увреденото лице и то при условие на пълно и главно доказване, за настъпването на вредите.

Неоснователно е оплакването за това, че претендираното обезщетение е завишено. По делото са ангажирани доказателства, видно от които исковата сума е по-малка от стойността на щетите, които реално са нанесени.

С оглед на изложеното по-горе атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на въззиваемия следва да се присъдят сторените пред въззивната инстанция разноски. Представени са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в полза на адв. Д. А. в размер на 1200 лв., което е почти колкото исковата претенция. Жалбоподателят е релевирал възражение за прекомерност на възнаграждението, което съдът намира за основателно. Съобразно фактическата и правна сложност на делото възнаграждението следва да бъде редуцирано до 445 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 900175/01.09.2023г., постановено по гр.д. №449/2021г. по описа на Районен съд С..

ОСЪЖДА ЗАД “Д.“АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „И.“, ж.к.“Д.“, бул.“Г.М.Д.“№ 1, представлявано от изпълнителните директори Т.Д.Т. и Б.Г.И., чрез адв. Н. Л. да заплати на К. Д. М., ЕГН ***** с адрес: гр. С., жк. С. сторените пред въззивната инстанция разноски в размер на 445 лв. (четиристотин четиридесет и пет лева), представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____